

La roda

ANTONI
Bassas

Catorze tristos tràngols

Es diu **Albert Sánchez Piñol** i té una pinta d'allò més normal. Potser en aquest moment està assegut al costat d'algun lector d'aquesta columna en un vagó del metro, amb el seu aire entre patidor i despistat.

Sospito que no li agrada gaire que parlin d'ell (no firma per Sant Jordi), però em temo que no hi haurà cap més remei. De ser un antropòleg desconegut ha passat a consagrar-se com una esplèndida realitat literària, i només en set o vuit anys. Les seves novel·les *La pell freda* i *Pandora al Congo* ja han estat traduïdes a ¡37 llengües! El boca-orella que va enlairar *La pell freda* va ser tan impressionant que entre els lectors confessats de la novel·la hi ha el president **Zapatero** i el president israelià **Shimon Peres**.

Aquesta setmana, **Sánchez Piñol** ha presentat un nou i esperat llibre, un volum que conté 13 contes titulat *Tretze tristos tràngols*. Els crítics ja li han trobat que els textos tenen una retirada a **Kafka**, a **Borges**, fins i tot a **Monzó**, perquè suposo que d'alguna manera cal explicar-ne el to i els trucs. Jo

Els contes de Sánchez Piñol atrapen, provoquen emocions i s'acaben rellegint

m'ho prenc com que són molt bons. Són contes que atrapen, provoquen emocions i que s'acaben rellegint. I rumiant: si vol entendre per què, en el fons, no hi ha pau al món llegeixi *L'espantocells que s'estimava els ocells*. I només és un exemple. La literatura de **Sánchez Piñol** retrata el gènere humà a partir del seu coneixement antropològic, sense localismes ni concessions a referències culturals pròximes. Per això, entre altres coses, els devoren arreu.

Per als culers, la setmana tindrà un catorzè trist tràngol amb la moció de censura de diumenge. Compte, no em sembla trist que parlin les urnes, si de cas, desproporcionat, tenint en compte que **Laporta** ha de plegar d'aquí a dos anys. Veig tornar el frontisme i allò de desitjar que perdi l'equip perquè peti tot. **Laporta** ha de lamentar haver dilapidat en dos anys de lamentable gestió esportiva la il·lusió massiva que va despertar el 2003, d'acord. Però els socis han de pensar-se molt bé si es poden permetre que un club com el Barça tingui cinc presidents en només vuit anys. ≡